üdis ta rõemoga Reinowadderi kaela langedes: „Reinowadder, miño kallis silmaterra! kuddas teie kässi ni önnelikult käinud, et elloga waenlaste käest peasite?“ Reinowadder kostis: „Jubba ollin ukka möistetud, wangis kinni kõidetud, wölla-reddeli peal! agga kuñingas allastas miño peale ja peastis mind suresť äddoſt. Mind sadeti pealegi auo ning illoga linnaſt wälja, Messikäp ja Kriimsilm eñandaga jäiwad miño eest käemehheks. Jäñesse Argpüksi kinkis kuñingas mulle armoandmise tunnistähheks ja andis lubba teñaga tehha, mis ma tahhan, seſt kuñingas ütles: Argpüks on kõige enam teie peale wallet töstnud. Sedda peab ta mulle kohhe wastama, ma tahhan teñale wõlga kätte tassuda.“ Jäñes kulis ehmatades sedda juttu, seisis kui küpsetatud ja püdis pöggenemise läbbi eñaſt peasta. Reinowadder pörkas ukse peale wasto, asmas jäñesse körriſt küündega kinni ja akkas tedda kägistama; Argpüks kissendas ellokombel: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! wagga mees — — Pikkemalt ei sanud ta räkida, rebbane olli teña körri ärrapurretand ja tosso wälja wõtnud. Siis kutsus ta naise ja lapsed sagile, ütteldes: „Tulge jäñele lihha söma, mis wägga maitsew on; essimest korda saab teñaſt tühjaſt meile kasso.“ Neñad nülgisid jäñesse ja pañid nahka. Ermelina ütles mittokord sües: Täño kuñingale ja kuñingasale kalli roa eest! „Täitke agga priskeſt köhto,“ ütles Reinowadder: „seſt korraſt on meile küllalti, kül murretsen omseks jälle wärskit toito.

Aega möda lodan kõigele waenlastele sesuguſt palka anda, kui jäñes täña sai. Ermelina ütles: Tahtsin ammugi küsida, kuddas ni ölpsaſt nende käest peasite? Reinowadder kostis: „Jut wõttaks meil wägga paljo aega, akkaksin kõik pettuſt üllestunnistama, mis läbbi kuñinga käest peasin. Ei meie sõbrus kuñingaga kana sa kestma; kui teña tõt kuleb, siis lähheb tulline wihha teñal miño wasto põllema. Saaks teña teistkorda mind oña wolli alla, ei siis jõuaks eñam õbbe egga kuld mind peastma. Armo ei olle nul lota, sedda ma tean; teña lasseb mind üllespua; — meie peame siit ärrapöggenema. Läkki ülle merre Some male, ehk Rootsi! seal ei tunne meid keddagi; meie ellame tassaillokeste sealatse Ma arritud kombe järrel. Taewas sago meid aitama! Somes on maggusat toitu küllalti: kañu, añi, parta, jäñesid ja muid puddu-ellajaid karja kaupa. Seal on keñad kõrged mäed, sured järwed ja suwwel illusad ilmad. Some merri ning järwed on kallo täis, kuhho sabba sisse pistad, tulleb neid tossina kaupa külgi. Jah, armas naisokene! kui rahholist ello iggatseme, peame Some male pöggenema. — Pange, armokene, tähhele, mis teile ütlen: Sel korral peasin walle läbbi kuñinga küsist; lubbasin teñale kuñinga Kallewi-poea warranduse pärranduseks: juhhatasin kohta, kus rahha-auk peab seisma. Lähwad neñad juhhatud kohta otsima, kust middagi ei leia, ja saab kuñingas märko, et tedda petsin, siis süttib teña tulline wihha põllema. Sedda wallet